

Յ Ե Տ Ա Յ Ա Յ Ե Ա Յ Ք

Եղիշ Դուրեան Պատրիարքի յիշատակին

Ձեր արդէն մեր պատանութեան անծանօթ,
Եւ սրբեմնդ, ե՛ւ պատկերըդ, ե՛ւ անունդ.
Իսկ հանճարեղ եղբայրդ՝ մեզի սրբտափօտ,
Իր երգերը ամենօրեայ մեր սընունդ:

Ու երբ տեսանք ըզեզ, փառքդ օրէ-օր
Մեծցաւ, մեծցաւ նաեւ քու շուքն հրմայքին,
Երբ լըսեցինք քեմէն քու խօսքը հրգօր,
Ու երգերըդ օրօքեցին մեր հոգին:

Հայ լեզուն դեռ այնքա՛ն քաղցր չէր հրնչած.
Որքան հրնչեց քու շրթներուդ քննարէն.
Դեռ ոչ մէկ խօսք այնքան խորունկ չէր իջած,
Եւ արձագանգ զըտած սիրտին մեր խորէն:

Խօսքդ կարծես գուսպ ամպրոպ էր ու որոտ,
Ջուրի մըրմունջ մերթ, գեփիւռի սօսաւիւն,
Յաներժութեան կանչող երազ ու հորհուրդ,
Իրար հիւսուած իմաստութիւն ու աւին:

Երգիդ մէջ՝ շունչը պարմանին հանճարեղ,
Որ բոցի մ՝ պէս բռնընկեցաւ ու անցաւ.
Երբեմն կարծես իր պատկերներն են բիւրեղ...
Ձե՞ որ նոյն մայրը ձեր վերեւ հակեցաւ,

Հըսկեց անհուն եւ աղօթեց ու լացաւ,
Ձեր սիրտին մէջ պարպեց իր սիրտը անբիծ.
Մէկուն վերեւ մոմի մը պէս այրեցաւ,
Միւսին՝ եղաւ յիշատակ մը լուսագիծ:

Կը տեսնեմ դեռ մերթ հասակըդ արքեմի,
Գըլուխդ հակ ծանրութեան տակ իր գանձին,
Բեռնաւորուած ծառի մը պէս մըրգեմի,
Վերեւն որուն թըռչունները կը յածին:

Տանարին մէջ դեռ ես քու շունչը կը զգամ,
«Անդիմադիր վիշտ»երն երբ հոն գիս տանին.
Խոցուած, խաբուած երբ աշխարհէն չարակամ,
Հին օրերու փընտռեմ անհոգ պատանին:

Հին պարմանն որ անդարձ մեկնեք է հիմա,
Բայց կը թուի մերթ դեռ ձայնն իր կը լըսեմ.
Գիտեմ երբե՛ք պիտի ա՛լ ետ չը դառնայ,
Խենթ կարօտով սակայն իրեն կը սպասեմ:

*

Շուրջըս հիմա ցուրտ իրիկունն է իջած,
Կը մօտենամ ա՛լ Մեծ Ծովուն եզերքին,
Ուր պիտ՝ գրունեմք բոլոր լոյսերը շիջած.
Կը լըսեմ ձայնը նորէն քու «Սըրինգ»ին.—

«Մեղք այն աչքին որ վայելեց լոյսն անոր,
«Ու կը հաւտայ անէութեան գիշերին.
«Մեղք այն խիղինն որ լըսեց ձայնն երկնաւոր,
«Ու կը պաշտէ ամայութիւնը լըռին»:

Ու կը շողայ, ձայնիդ հետ լոյս մ՝ իմ դիմաց,
Պատրա՞նք միթէ, լաւ չէ՞ կառչիլ պատրանքին,
Քան թէ սուգովի խաւարին մէջ թանձրամած.
Անյուսութեան տանիլ թըշուառ մեր հոգին:

*

Կ'արժէ անցնիլ մէջէն Ցաւի այս Հովտին,
Հաղորդակցիլ խորախորհուրդ միտքերուն,
Փընտռել իմաստն Անհունութեան խորհուրդին,
Նայուածքը միշտ կատարներուն սեւեռուն:

Կ'արժէ անցնիլ կեանքէն, ուրկէ դուն՝ անցած,
Պահ մ'ունկընդդրել կարկաչունը քու խօսքին,
Մարդոց հանդէպ ու բընութեան՝ սիրտը բաց.
Նայիլ դաշտին, ծովուն, լեռան, երկինքին,

Որոնց վըրայ երբեմն նայուածքդ է բացուած.
Փընտռել երգիդ մէջ ըստփանք ու յագուրդ,
Էլբայ նայիսկ Մահուան վերեւ տարածուած
Ձայնը «Սըրինգ»իդ իբրեւ երազ ու հորհուրդ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ